

Monika Szymura*

Politechnika Opolska

OCHRONA TWÓRCZOŚCI PRACOWNICZEJ NA GRUNCIE PRAWA WŁASNOŚCI PRZEMYSŁOWEJ

Streszczenie

Efektywne zarządzanie prawami własności intelektualnej w przedsiębiorstwie wymaga podstawowej wiedzy w tym zakresie. Już samo ustalenie tego, kto ma prawo korzystać i rozporządzać tymi prawami, ułatwia uzyskanie tytułu ochronnego na projekt wynalazczy i stanowi nierzadko problem oraz może znacząco wpływać na rozmiar korzyści uzyskiwanych z komercjalizacji danego rozwiązania. Artykuł opiera się na analizie regulacji prawnych oraz orzecznictwa. Rozważania koncentrują się na uprawnieniach pracodawcy (przedsiębiorcy) i pracownika (twórcy) do pracowniczego rozwiązania wynalazczego, w tym zasadach nabycia przez pracodawcę praw do wytworów intelektualnych tworzonych przez pracowników w ramach obowiązków pracowniczych lub przy pomocy pracodawcy oraz zagadnienie wynagrodzenia pracownika z tytułu wytworzenia takich projektów. Pierwotne nabycie praw przez pracodawcę wymaga, by obowiązki pracownicze obejmowały działalność twórczą. Wprawdzie pracodawca nabywa prawo do projektu wynalazczego niejako z automatu na mocy ustawy, ale umowy o pracę mogą, a nawet powinny określać warunki nabywania praw do wynalazków pracowniczych. Kwestie te można również uregulować w innych aktach wewnętrznych.

Słowa kluczowe: projekt wynalazczy, pracodawca, pracownik, prawa autorskie, wynalazek

* Adres e-mail: m.szymura@po.opole.pl.

Wprowadzenie

Własność intelektualna obejmuje efekty pracy twórczej człowieka. Konwencja (1967, art. 2, pkt viii) stanowi, że własności intelektualna to zbiór praw odnoszących się w szczególności do: dzieł literackich, artystycznych i naukowych, interpretacji artystów interpretatorów oraz wykonań artystów wykonawców, wynalazków we wszystkich dziedzinach działalności ludzkiej, odkryć naukowych, wzorów przemysłowych, znaków towarowych i usługowych, nazw handlowych i oznaczeń handlowych, ochrony przed nieuczciwą konkurencją, innych rodzajów praw dotyczących działalności intelektualnej w dziedzinie przemysłowej, naukowej, literackiej, artystycznej. Własność przemysłowa stanowi integralną część własności intelektualnej (Górnicz-Mulcahy, 2008, s. 19).

Zgodnie z art. 1 ust. 3 Konwencji paryskiej (1967) o ochronie własności przemysłowej pojęcie to stosować należy nie tylko do przemysłu i handlu w ścisłym znaczeniu, ale również do przemysłów rolnych i wydobywczych oraz do wszystkich produktów wytworzonych lub naturalnych, jak na przykład: win, nasion, liści tytoniu, owoców, zwierząt, minerałów, wód mineralnych, piwa, kwiatów, mąki. Do pojęcia *własność przemysłowa* włącza się także inne dobra intelektualne, to jest nowe odmiany roślin, topografie układów scalonych oraz *know-how* (Traple, 2017).

Celem artykułu jest omówienie kwestii związanych z prawną sytuacją twórców projektów wynalazczych oraz ich pracodawców. Efektywne zarządzanie prawami własności intelektualnej w przedsiębiorstwie wymaga podstawowej wiedzy w tym zakresie. Już samo ustalenie tego, kto ma prawo korzystać i rozporządzać tymi prawami, ułatwia uzyskanie tytułu ochronnego na projekt wynalazczy i może znacząco zwiększyć korzyści płynące z komercjalizacji danego rozwiązania.

1. Projekt wynalazczy

Ustawa (2000, art. 1, ust. 1) reguluje stosunki w zakresie wynalazków, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych, znaków towarowych, oznaczeń geograficznych i topografii układów scalonych; zasady, na jakich przedsiębiorcy mogą przyjmować projekty racjonalizatorskie i wynagradzać ich twórców; zadania i organizację Urzędu Patentowego RP.

Dopuszczono możliwość kumulacji ochrony przedmiotów wymienionych w art. 1 ust. 1 Ustawy (2000). Zasada ta może być stosowana również w ramach ustawy (Nowińska, Promińska, Szczepanowska-Kozłowska, 2014).

Ustawodawca w art. 3 pkt 1–6 Ustawy (2000) wprowadził definicję legalną pojęcia *projekt wynalazczy*. Są nim: wynalazki, wzory użytkowe, wzory przemysłowe, topografie układów scalonych i projekty racjonalizatorskie.

„Można przyjąć, że dobra zaliczone do kategorii projektów wynalazczych są ze swej natury rozwiązaniami, swoistymi efektami kreacyjnego wysiłku intelektualnego człowieka, z czego wynika ich wartość i co w istocie uzasadnia, a jednocześnie warunkuje ochronę prawną” (Demendecki, Niewęglowski, Sitko, Szczotka, Tylec, 2015).

W myśl art. 24 Ustawy (2000) patenty są udzielane – bez względu na dziedzinę techniki – na wynalazki, które są nowe, posiadają poziom wynalazczy i nadają się do przemysłowego stosowania. Immanentną cechą *wynalazku* jest techniczne rozwiązanie jakiegoś problemu. *Wynalazek* uważa się za nowy, jeśli nie należy do stanu techniki. Przez stan techniki rozumieć należy wszystko, co przed datą pierwszeństwa (tj. zgłoszeniem wynalazku do Urzędu Patentowego RP) zostało w jakikolwiek sposób upowszechnione. *Wynalazek* posiada poziom wynalazczy w sytuacji, gdy dla znawcy zajmującego się daną dziedziną techniki nie wynika w sposób oczywisty ze stanu techniki. Wreszcie dla objęcia danego rozwiązania ochroną patentową konieczna jest jego zastosowalność przemysłowa (chodzi o możliwość wykorzystania w jakiegokolwiek działalności przemysłowej, włączając w to rolnictwo) (Stec, 2017).

W wyroku z 15 grudnia 2009 roku WSA w Warszawie (sygn. akt VI SA/Wa 719/09, LEX nr 583588) stwierdza, że „wynalazek, w świetle prawa polskiego, musi wiązać się z oddziaływaniem na materię poprzez jej nowe techniczne wykorzystanie, a rezultatem wynalazku musi być wytwór materialny o nowej budowie lub składzie albo nowy sposób technicznego oddziaływania na materię. Wynalazki mogą być dokonywane we wszystkich dziedzinach techniki, ale jednak ciągle muszą mieć charakter techniczny. Wynalazek to jest rozwiązanie techniczne, które oczywiście jest poprzedzone przez pomysł, ale istotą wynalazku jest przedstawienie precyzyjnego sposobu realizacji tego pomysłu przy pomocy oddziaływania na materię, tak aby znawca mógł go w sposób powtarzalny realizować i otrzymać określony w wynalazku rezultat”.

Istotne znaczenie z punktu widzenia twórczości pracowniczej ma włączenie projektów racjonalizatorskich do kategorii projektów wynalazczych. Przedsiębiorca może uznać za projekt racjonalizatorski każde rozwiązanie nadające się do wykorzystania w przedsiębiorstwie, niebędące wynalazkiem, wzorem użytkowym, wzorem przemysłowym lub topografią układu scalonego (Ustawa, 2000, art. 7, ust. 2).

Projekt racjonalizatorski to wynik „wkładu twórczej myśli, nie wystarczy przedstawić idei bez wskazania środków i sposobów jej realizacji, powinien mieć charakter techniczny lub techniczno-organizacyjny, nie powinien dotyczyć sfery administracji, musi nadawać się do zastosowania, czyli spełniać warunek celowości i opłacalności, musi być nowy na terenie przedsiębiorstwa, czyli nie być stosowany w przedsiębiorstwie i nie być zgłoszony przez inną osobę i nie występować w zakładowej dokumentacji” (Zurek, 2006, s. 30).

Wzorem użytkowym jest każde nowe i użyteczne rozwiązanie o charakterze technicznym dotyczące kształtu, budowy lub zestawienia przedmiotu o trwałej postaci (Ustawa, 2000, art. 94). Jest to rozwiązanie użyteczne, które pozwala na osiągnięcie celu mającego praktyczne znaczenie przy wytwarzaniu lub korzystaniu z wyrobów. Wzorem użytkowym nie mogą być: sposoby, układy elektryczne, hydrauliczne, pneumatyczne, algorytmy, maści, roztwory itp. Nie ma natomiast znaczenia, czy wzór użytkowy obejmuje stworzenie nowej metody, czy też ulepszenie istniejącej (Banasiuk, Rutkowska, 2012, s. 50).

Wzór przemysłowy to nowa i posiadająca indywidualny charakter postać wytworu lub jego części nadana mu w szczególności przez cechy linii, konturów, kształtów, kolorystykę, strukturę lub materiał wytworu oraz przez jego ornamentację (Ustawa, 2000, art. 102, ust. 1). Może nim być każdy przedmiot, który został wytworzony w sposób przemysłowy lub rzemieślniczy, najczęściej opakowanie czy symbol graficzny.

Przez topografię układu scalonego rozumie się rozwiązanie polegające na przestrzennym, wyrażonym w dowolny sposób rozplanowaniu elementów, z których co najmniej jeden jest elementem aktywnym, oraz wszystkich lub części połączeń układu scalonego (Ustawa, 2000, art. 196).

Przeważa pogląd, że pojęcie *projekt wynalazczy* zdefiniowane w Ustawie (2000) „nie zacierza istotnych różnic pomiędzy dobrami objętymi tym pojęciem i nie pełni tak istotnej roli normatywnej, jaka zdawałaby się wynikać z miejsca i sposobu wyeksponowania tego określenia” (Demendecki i in., 2015).

Pomimo różnorodności przedmiotów ochrony własności przemysłowej można wskazać cechy wspólne dla praw służących ich ochronie. Wszystkie mają charakter bezwzględnych praw podmiotowych. Przysługują wyłącznie podmiotom uprawnionym, a uprawnienia o charakterze majątkowym są zbywalne i ograniczone w czasie. „Mają one charakter formalny w tym sensie, że chronią oznaczone dobra dopóty, dopóki nie wygasną lub nie zostaną unieważnione przez organ, który je wydał” (du Vall, Nowińska, Promińska, 2011).

2. Nabycie prawa do projektu wynalazczego

„Wynalazek z chwilą dokonania staje się dobrem niematerialnym należącym do twórcy” (wyrok SN z 4 września 1961 r., 1 CR 845/60, LEX nr 1633506). Zgodnie z przyjętą przez Sąd Najwyższy wykładnią „prawo do wynalazku (...) powstaje na rzecz twórcy już z chwilą jego dokonania, a więc jeszcze przed uzyskaniem patentu – a nawet przed zgłoszeniem wynalazku do opatentowania – i niezależnie od patentu” (wyrok SN z 4 września 1961 r., 1 CR 845/60, LEX nr 1633506).

Stworzenie projektu wynalazczego stanowi „czynność czysto faktyczną”, a do objęcia go ochroną prawną konieczne jest jego uzewnętrznienie w sposób, który umożliwi zapoznanie się z jego treścią czy formą.

Ochroną patentową można objąć nowe i nieoczywiste rozwiązanie, powinno być ono zatem przejawem działalności o charakterze twórczym. Podobne złożenie przyjąć można w odniesieniu do wzoru użytkowego i wzoru *przemysłowego* (Czub, 2011).

Ponieważ prawa wyłączne o charakterze niemajątkowym mają charakter praw niezbywalnych, to przy twórcy pozostaje prawo do autorstwa, a co za tym idzie – również prawo podawania się za twórcę w opisach, rejestrach czy innych dokumentach. Wśród praw majątkowych ustawa wymienia prawo do uzyskania patentu, prawa ochronnego albo prawa z rejestracji oraz wynagrodzenie.

Prawo do uzyskania patentu na wynalazek przysługuje twórcy. Przepisy ustawy wprowadzają jednak wyjątki od tej zasady. W przypadku stworzenia wytworu intelektualnego (wynalazku, wzoru użytkowego albo wzoru *przemysłowego*) przez pracownika w ramach stosunku pracy albo wykonania innej umowy prawo do niego przyznaje się pracodawcy lub zamawiającemu, chyba że strony ustaliły inaczej (Ustawa, 2000, art. 11, ust. 3).

Pracodawca nabywa prawo do projektu wynalazczego niejako z automatu na mocy ustawy, ale umowy o pracę mogą, a nawet powinny określać warunki nabywania praw do wynalazków pracowniczych. Kwestie te można również uregulować w innych aktach wewnętrznych (Adamczak, Gędłek, 2012, s. 15). Zasada ta ma zastosowanie także przy realizacji obowiązków wynikających z innej umowy niż umowa o pracę.

Ocena tego, czy dany wytwór powstał w ramach zakresu obowiązków pracowniczych, powinna być dokonywana przez pryzmat przepisów *prawa pracy*. Zgodnie z art. 22 Kodeksu pracy stosunkiem pracy jest taki stosunek prawny, w ramach którego pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Pierwotne nabycie praw przez pracodawcę wymaga, by obowiązki pracownicze obejmowały działalność twórczą (Witkowska, 2012, s. 27). W wyroku Sądu Najwyższego z 8 marca 2010 roku (II PK 260/09, LEX nr 920577) czytamy, że „samo wykorzystanie w pracach badawczych wiedzy, doświadczenia i umiejętności nabytych w związku z wykonywaniem obowiązków pracowniczych nie oznacza, że projekt badawczy jest wynikiem wykonywania obowiązków ze stosunku pracy w rozumieniu art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej”. Samo umowne zobowiązanie pracownika do wykonywania pracy twórczej nie pozwala przyjąć automatycznie, iż wytwór pracownika jest projektem wynalazczym, do którego prawo uzyskania ochrony patentowej przysługuje pracodawcy (Pakuła-Gawarecka, Stolarski, 2014, s. 38). Konieczna jest każdorazowa ocena wystąpienia ustawowych przesłanek.

Wynalazek może powstać również poza stosunkiem pracy, ale przy pomocy pracodawcy. Wówczas pracownik nabywa prawo do uzyskania patentu, a pracodawca może korzystać z podlegającego ochronie rozwiązania we własnym zakresie (nabywa zatem licencję do wytworzonego projektu). Pomoc udzielona przez pracodawcę powinna mieć istotne znaczenie z punktu widzenia wynalazku (wsparcie finansowe, udostępnienie sprzętu, technologii czy *know-how*) (du Vall, Ożegalska-Trybalska, 2009, s. 21).

W sytuacjach określonych ustawą twórca przysługuje wynagrodzenie. W myśl art. 22 Ustawy (2000) jeżeli strony nie uzgodniły wysokości wynagrodzenia, wyna-

grozdzenie to ustala się w słusznej proporcji do korzyści przedsiębiorcy z wynalazku, wzoru użytkowego albo wzoru przemysłowego, z uwzględnieniem okoliczności, w jakich wynalazek, wzór użytkowy albo wzór przemysłowy został dokonany, a w szczególności zakresu udzielonej twórcy pomocy przy dokonaniu wynalazku, wzoru użytkowego albo wzoru przemysłowego oraz zakresu obowiązków pracowniczych twórcy w związku z dokonaniem wynalazku, wzoru użytkowego albo wzoru przemysłowego. Przepis ten odnosi się do sytuacji określonych w art. 11 ust. 3 i 5 Ustawy (2000).

Sąd Administracyjny w Poznaniu 26 września 2013 roku (I ACa 699/13, LEX nr 1381496) stwierdził, że „samo opracowanie przez twórcę tzw. pracowniczego projektu wynalazczego, czy też uzyskanie przez przedsiębiorcę praw ochronnych do wynalazku (wzoru użytkowego) nie skutkuje, *per se*, zawiązaniem między tymi podmiotami jakiegokolwiek pozaumownego stosunku prawnego, z którego mogłoby wynikać prawo twórcy do uzyskania świadczeń pieniężnych. Tego rodzaju stosunek powstaje dopiero każdorazowo z chwilą rozpoczęcia przez przedsiębiorcę faktycznego korzystania z wynalazku oraz osiągnięcia z tego tytułu określonych korzyści. Z tym momentem po stronie twórcy powstaje wierzytelność z tytułu wynagrodzenia, a po stronie przedsiębiorcy obowiązek jej zaspokojenia, z tym, że termin zapłaty (wymagalność) realizuje się z upływem dwóch miesięcy po upływie każdego roku korzystania z wynalazku”.

Wysokość wynagrodzenia może zostać określona umownie. „W razie braku postanowień umowy, ustalenie wynagrodzenia twórcy projektu wynalazczego zgodnie z zasadą «słusznej proporcji», następuje według uznania sądu, po rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy” (wyrok SN z 17 listopada 2004 r., II PK 60/04, LEX nr 146556).

Wynagrodzenie wypłaca się w całości najpóźniej w ciągu dwóch miesięcy po upływie roku od dnia uzyskania pierwszych korzyści lub w częściach w ciągu dwóch miesięcy po upływie każdego roku od uzyskania tych korzyści, jednak nie dłużej niż przez 5 lat. Jest to norma względnie obowiązująca również w odniesieniu do zasad wypłaty wynagrodzenia. Jeśli korzyści osiągnięte przez przedsiębiorcę okażą się znacząco wyższe od korzyści przyjętych za podstawę do ustalenia wypłaconego wynagrodzenia, wynagrodzenie twórcy winno ulec podwyższeniu (Kasprzycki, Matczewski, Okoń-Horodyńska, du Vall, Wisła, 2008, s. 21).

Podsumowanie

Wzrastająca rola praw własności intelektualnej w przedsiębiorstwie pociąga za sobą potrzebę podnoszenia świadomości pracowników i pracodawców w zakresie zasad ochrony własności intelektualnej. Znajomość podstawowych reguł w tym przedmiocie może przynieść wymierne korzyści obu stronom stosunku pracy. Dla pracodawcy oznaczać to może zminimalizowanie ryzyka odpowiedzialności za niezgodne z prawem korzystanie z cudzych wytworów pracy twórczej oraz pozwolić na bardziej efektywną komercjalizację projektów pracowników. Z punktu widzenia interesów pracownika istotne znaczenie ma fakt, że na gruncie przepisów prawa własności przemysłowej na pracodawcy (przedsiębiorstwie) ciąży obowiązek przekazanie części korzyści uzyskanych z tytułu korzystania z projektu wynalazczego stworzonego przez pracownika. Pamiętać też należy, że większość norm ochrony własności intelektualnej ma charakter względnie obowiązujący, stąd ogromne znaczenie postanowień umownych łączących strony czy aktów funkcjonujących w przedsiębiorstwie pracodawcy.

Literatura

- Adamczak, A., Gędek, M. (2012). *Wynalazki w działalności małych i średnich przedsiębiorstw*. Warszawa: KIG. Pobrane z: http://www.uprp.pl/uprp/_gAllery/58/15/58157/Wynalazki_w_dzialalnosci_malych_i_srednich_przedsiębiorstw_2012.pdf (15.09.2018).
- Banasiuk, J., Rutkowska, M. (2012). Znaczenie własności przemysłowej w działalności gospodarczej. *Zarządzanie i Finanse*, 10 (1/3), 49–59.
- Czub, K. (2011). *Prawa osobiste twórców dóbr niematerialnych. Zagadnienia konstrukcyjne*. Warszawa: Wolters Kluwer. Pobrane z: <https://sip.lex.pl/#/monografia/369233892/26/czub-krzysztof-prawa-osobiste-tworcow-dobr-niematerialnych-zagadnienia-konstrukcyjne?keyword=czub&cm=STOP> (20.08.2017).
- Demendecki, T., Niewęglowski, A., Sitko, J., Szczotka, J., Tylec, G. (2015). *Prawo własności przemysłowej. Komentarz*. Warszawa: LEX. Pobrane z: <https://sip.lex.pl/#/komentarz/587676295/473735/demendecki-tomasz-i-in-prawo-wlasnosci-przemyslowej-komentarz?keyword=demendecki&cm=STOP> (10.09.2017).
- Górnicz-Mulcahy, A. (2008). *Prawo do wynagrodzenia za pracownicze projekty wynalazcze w prawie polskim*. Warszawa: Wolter Kluwers bussines.

- Kasprzycki, D., Matczewski, A., Okoń-Horodyńska, E., du Vall, M., Wisła, R. (2008). *Zarządzanie własnością intelektualną w przedsiębiorstwie – regulaminy korzystania z wyników prac intelektualnych powstałych w przedsiębiorstwie*. Kraków: Wyd. UJ.
- Konwencja o ustanowieniu Światowej Organizacji Własności Intelektualnej sporządzona w Sztokholmie 14.07.1967. Dz.U. 1975, nr 9, poz. 4.
- Konwencja paryska o ochronie własności przemysłowej z 20.03.1883 zmieniona w Brukseli 14.12.1900, w Waszyngtonie 2.06.1911, w Hadze 6.11.1925, w Londynie 2.06.1934, w Lizbonie 31.10.1958 i w Sztokholmie 14.07.1967 – Akt sztokholmski z 14.07.1967. Dz.U. 1975, nr 9, poz. 51.
- Nowińska, E., Promińska, U., Szczepanowska-Kozłowska, K. (2014). *Własność przemysłowa i jej ochrona*. Warszawa: LexisNexis. Pobrane z: <https://sip.lex.pl/#/monografia/369312602/82/nawinska-ewa-prominska-urszula-szczepanowska-kozłowska-krystyna-wlasnosc-przemyslowa-i-jej-ochrona?keyword=w%C5%82asno%C5%9B%C4%87%20przemys%C5%82owa%20i%20jej%20ochrona&cm=SFIRST> (1.09.2017).
- Pakuła-Gawarecka, P., Stolarski, K. (2014). *Ochrona prawna nowej metody badawczej wynalezionej przez pracownika. Normy i Paragrafy*. LAB, 19 (5), 36–40.
- Stec, P. (red.) (2017). *Komercjalizacja wyników badań naukowych*. Warszawa: Wolters Kluwer. Pobrane z: <https://sip.lex.pl/#/monografia/369407736/81/stec-piotr-red-komercjalizacja-wynikow-badan-naukowych?keyword=komercjalizacja%20wynik%C3%B3w%20bada%C5%84%20naukowych&cm=SFIRST> (15.09.2017).
- Traple, E. (red.) (2017). *Prawo patentowe*. Warszawa: WKP. <https://sip.lex.pl/#/monografia/369421732/143/traple-elzbieta-red-prawo-patentowe?keyword=prawo%20patentowe&cm=STOP> (12.09.2017).
- Ustawa z 26.06.1974 – Kodeks pracy. t.j. Dz.U. 2016, nr 1666.
- Ustawa z 30.06.2000 – Prawo własności przemysłowej. t.j. Dz.U. 2017, poz. 776.
- du Vall, M., Nowińska, E., Promińska, U. (2011). *Prawo własności przemysłowej*. Warszawa: LexisNexis. Pobrane z: <https://sip.lex.pl/#/monografia/369258145/121/du-vall-michal-nowinska-ewa-prominska-urszula-prawo-wlasnosc-przemyslowej?keyword=Prawo%20w%C5%82asno%C5%9Bci%20przemys%C5%82owej&cm=STOP> (25.09.2017).
- du Vall, M., Ożegalska-Trybalska, J. (red.) (2009). *Poradnik dla mikro, małych i średnich przedsiębiorstw*. Kraków: Wyd. UJ.
- Witkowska, W. (2012). Pracownicze projekty wynalazcze. *Bezpieczeństwo Pracy – Nauka i Praktyka*, 3 (486), 26–29.
- Wyrok SA w Poznaniu z 26.09.2013 (I ACa 699/13), LEX nr 1381496.
- Wyrok SN z 4.09.1961 (1 CR 845/60), LEX nr 1633506.
- Wyrok SN z 17.11.2004 (II PK 60/04), LEX nr 146556.

Wyrok SN z 8.03.2010 (II PK 260/09), LEX nr 920577.

Wyrok WSA w Warszawie z 15.12.2009 (VI SA/Wa 719/09), LEX nr 583588.

Zurek, Z. (2006). *Wynalazczość jednym z głównych elementów innowacyjności gospodarki. Podręcznik procedur*. Materiały opracowane w ramach projektu nr Z/2.06/II/2.6/27/06 Ochrona własności intelektualnej i eksploatacja wiedzy tradycyjnej szansą dla Lubelszczyzny, www.wktir.pl/owi/wynalazczosc.pdf (13.09.2017).

PROTECTION OF EMPLOYEE'S WORK ON THE GROUNDS OF INDUSTRIAL PROPERTY RIGHTS

Abstract

The deliberations focus on the rights of the employer (entrepreneur) and the employee (creator) to the employee's inventive solution, including the principles of acquiring the employer's intellectual property rights created by the employee in the performance of his employment obligations or with the employer and the employee's remuneration for the production of such projects.

Translated by Monika Szymura

Keywords: inventive project, employer, employee, authors' rights, invention

JEL Codes: K11, K12, K39